

UNA NIT DE LLAMPS I TRONS

Aquesta capçalera sembla el començament d'un d'aquells contes terrorífics infantils, però la única veritat es que només era de nit. Era la nit del 6 d'Octubre d'enguany i a Sant Feliu. El cel era núvol i al matí havia caigut un ruixat de res. Adhuc el sol havia eixit unes curtes estones. A mitja nit encara es veien estols de turistes deambulant per el Passeig del Mar, que a l'estiu i en nit de lluna plena no té parió en el món. Diguin el que vulguin els envejosos, no en té. I sinó, tanqueu els ulls i aviveu el record! ¡Som-hi . . . !

Per damunt de la ratlla groixuda de l'escullera, negra dins de la penombra, sorgeix lentament el disc de la lluna. S'esblaimen els estels, però s'aclareix la terra amb la puija argentada que esbargeix per tots els horitzons aquella cara rodona i brillant que sembla mirar-nos i somriure'ns des del celeste terrat. I els promontoris de Sant Elm i del Molí de les Forques prenen tons de paisatges de llegenda. Damunt del mar endormit hi ha una ratlla perpendicular als nostres ulls. Aqueixa ratlla d'argent sembla un corriol marí on es mouen, boten i s'hi barallen miriades de peixets de plata. ¡Ei, ei, ei! No somniem! No són peixets argentats sinó la claror de la lluna que relleueix en l'aigua. I a les hores, les petites onades es posen a cantar amb veu dolça i suau la cançó milenaria del Mediterrani, el mar més vell del món.

Però aquella nit no era nit de lluna plena, ni lluien els estels, i el meu poble ja no em semblava tan bonic com el dia abans, perquè aquell matí, l'amic Gaziell i jo, tot passejant pel Parc li havíem descobert una grossa tara, com si en el rostre d'una dona bella li hagués eixit un tumor lleig, fastigós, purulent . . . Es tractava de dues o tres camionades d'escombreries, que a l'extrem del Parc i al bell costat d'una sembrada de rosers florits s'hi havien depositat per a que els turistes estrangers poguessin convencer's que les escombreries de Gesoria són molt més perfectes i poden més que les de Torquay, Niça, Milan o Bremen.

Per d'amunt d'aquell bonic turó de porqueria hi brillaven com pedres precioses mitja dotzena de pots de conserva buids i els culs de dues o tres ampolles de vidre trencades. Finalment, i per a demostrar-nos que

aquell recó de Parc es un tros de terra de fàcil conreu, al bell cim de la flairosa muntanyeta hi sorgia un petit arbre, nascut d'un pinyol de fruita que s'havia obert i germinava. En Gaziell creia que era un cocoter . . . Jo, que si seria una palmera datilera . . . Un anglés que passà i prengué amb el Kodac, una vista, ens assegurà que era un baobab dels que es crien en el Congo. Si se'l deixa créixer potser resulti que es un presseguer o una figuera.

Aquella nit d'Octubre, la darrera de les meves vacances estivals, la nostra colla nocturna féu cap a Eldorado. La componem quatre amics de l'infantesa i tenim la vanitat de dir que som els darrers ganxons que se'n van a dormir. Des de la nostra taula a dins del bar, totes les nits entre dotze i una, veiem passar la gent que s'en va cap a retir. De tant en tant, passava lentament una parella d' enamorats estrangers, que més que enllaçats anaven soldats, llavis contra llavis . . . Ja ningú en feia cas d'aqueixos idilis nocturns! I a mi em plau pensar que un altre jorn ells ja en llur niu anglés, francés o americà diguin: — ¿Te'n recordes. *ma chérie*, o *my dear* o *my honey* d'aquella nit d'estiu a Sant Feliu? També solia passar un turiste solitari, fent esses i parlant sol escocés . . . ! Com me plau que hagi sigut a Sant Feliu on ha trobat la pedra filosofal!

De prompte, en el carrer, va esclatar un soroll formidable, sord, aixorrador . . .

—Es el «Costa Brava»— digué un dels de la manilla, pensant que era l'autobus de Barcelona . . . Uns crits dels cambrers ens feren aixecar de les cadires i correr a la porta . . . Al carrer no hi plovia, no hi diluviava. Allò era una mànega d'aigua que sense avisar deixava caure sobre el poble tota la corrent del Niàgara. Les cases d'enfront a penes es veien, els arbres del passeig y las taules parades del bar a soplug d'ells s'havien fos. No hi havia més que una cortina líquida que'ns ocultava àdhuc les llums de les faroles.

Molt de món he corregut i moltes coses estranyes he vist, però com aquella, cap. He travessat tres mars i alguns llacs inmensos i no m'han fet cap efecte perquè com tots els mars i tots els llacs l'aigua era . . . com es logic ¡horizontall! ¡I era el meu poble

l'únic que feia la maravel·la de presentar-me un Mediterrani ¡Vertical!

El rellotje marcava dos quarts d'una. L'encreuament de la Rambla i el carrer Major en deu minuts de diluvi s'havia transformat en un llac que havia saltat per damunt de les voravies omplint el carrer de goma gom. En menys d'un quart d'hora el meu poble s'havia convertit en una Venècia molt més original que la italiana!

Allò semblava el fi del món, però no . . . Hi mancava quelcom i aquella cosa que hi mancava va arribar serien les dues de matinada. Arrivà tant sobtadament com vingué la pluja. ¡Plaf! ¡Les tenebres! ¡S'havien apagat les llums del poble. Cel i terra s'enfonzaren en el Caos en aquell Caos apocalíptic d'on Déu en feu sorgir la Llum ¡Allò era el Caos i el Diluvi tot a un temps!

Allà estàvem els de la colla, els de la manilla, els cambrers i l'amo encenent mistos fins que aparegueren dues o tres espelmes que varen esvaïr una mica la foscor però que dugueren un ambient de tristesa. Semblava ben bé que vetllaven un mort. Ningú no gosava aixecar la veu . . . La única que la tenia i la usava a tot pler era l'aigua . . . No cridava . . . Tronava com tronà la veu de Jehova en el Sinaí. Un de la colla de la manilla preguntà: ¿Com pot sostenir-se allà dalt tanta aigua? Ningú no gosà respondre-li.

Regnava el diluvi en el carrer com hi regnaven les tenebres demostrant que davant les forces de la Natura lesa l'Home no es més que una formigueta davant d'un mastodont. Allò havia d'acabar un dia o altre — com deia un altre dels de la manilla, i aquest fi arribà ben passades les tres de matinada . . .

L'endemà es va saber tot el mal que havien fet les aigües, però també vàrem comprovar amb satisfacció que malgrat haver-se inundat moltes cases, derrocat murs, fer recular les onades del mar i posat en perill el piano del nostre gran pianista Padrosa, aquell turó d'escombreries del Parc seguia incommovible en el seu lloc, al costat de les roses vermelles capolades, i que al cim, tot aixerit i alegret, gronxant-se a l'oreig marí s'aixecava aquell plançó de cocoter o palmera o presseguer o figuera . . . A l'any que ve, si Déu vol i dóna fruit, sabrem quina mena d'arbre és.

FORTIM